

PREMI MATEU SEGUÍ PUNTAS 1.987 CONCEDIT PER EDITORIAL MENORCA

Vivències d'ahir

Que enfora queden aquells dies de finals de tardor quan mumarre i jo, després de preparar es talecs amb es mocadors de llista, sortíem des carrer trist de Sant Joan, cada divendres de capvespre cap a sa costa de ca'n Reinés, allà ens trobàrem coneguts i familiars per anar a romandre a ses càsetes.

Es vell i feixuc bot de'n Tòfol Reinés ens feia de correu i anava deixant gent per totes ses cales: Cala Rata, Sant Antoni, Sa Partió, Sa Bassa...

Es dies eren curts i ses coses per fer moltes. Armar lloses era tot un art; fer es forat amb

es càvec petit, dissimular-lo amb fuassa seca, col·locar sa cremanada i esperar trobar ensoldemà dematí qualche rupit o buscart, o si havia més sort que fos un tord negre que hi hagués caigut.

Fer gamba petita amb es gambaner de tèl·la de sac per pescar esparralls o mabres, cercar crancs per agafar sípies a l'arrossegada, anar a fer vorera, caçar pops amb sa fitora, anar a l'encesa amb es llum d'una vespa vea, jugar fins a darrera hora des vespre, sopar i dormir-se cruixit entre ets envits i retrucs des vesins des costat.

Es diumenge dematí si es temps començava a fer bo, sortíem a fora port, passat es cap negre, i provàvem sort amb es serrans; si bufava tramuntana quedàvem a redosa de La Mola, allà on en s'estiu s'agafen es raons, i sempre qualche esparrallo roquer embocava. Es capvespre s'història es repetia; es talecs, sa cara neta, es pentinat amb clenxa, i esperar damunt es moll que en Reinés vingués de tornada... Ses darreres clarors des dia, sa costa i es carrer trist i humit de Sant Joan.

Era un dia d'estiu i ens havíem aixecat molt dematí, quasi fosc. Anàvem a pescar serrans imperials; es sol començava a sortir per damunt ses cases d'Es Castell i no bufava un alè d'aire. Tot semblava dormir encara, només una gavina matinera i una renou llunyana donaven es contrapunt en aquest paisatge quiet i ple de reflexes.

Sa renou es sentia cada vegada més a prop i ja èrem damunt es moll quan es va fer pre-

sent. Era sa motora de La Mola, la menava en Sebastià i record que em sentia molt orgullós de poder saludar-lo; ell em responia amb simpatia des d'es timó d'es seu gris vaixell; seguts damunt coberta, entre es records d'es somnis d'abans d'auba i es fum d'es primers cigarros, tremolaven es cossos d'uns quants soldats. Un parell anaven a fer guàrdia a s'Illa de l'Hospital, els altres enfilant cap es canal se n'anirien a La Mola.

Com si fos s'arada, es seu estel havia romput en mil troços s'infinat mirai d'aigo i amb ell s'anguniosa doble imatge d'es vei hospital.

"... Era aquella sensació de por i a la vegada d'ansia sa que m'invadia quan vam sortir de sa cala cap a l'Hospital. En Tomeu ens havia deixat sa seva petita tèquina d'escàlums d'aram i remes de llenya. Mentre mon pare remava, jo col·locat a proa amb es peus en remui m'imaginava capità de la nau conqueridora. Bufava tramuntana i no vam tardar gaire en arribar.

Des de sa meva posició privilegiada anava guiant sa maniobra, advertint des perills que podien representar una roca amagada o un ferrotge animal marí. Ja a terra es nostre pla d'atac era es següent: mon pare es dirigiria a sa banda de ponent, s'endinsaria dins es canyar i reuniria prov canyes per montar ses enfilades des tomàtics, jo en canvi romandria a reraguarda, recoint caragolins per fer d'èscaca a donzelles i serrans. Quan em va semblar tenir prou provisions i una mica cansat de sa meva avorrida feina, em vaig sentir profundament atret per sa força des vei Hospital, vaig entrar an es pati on els abatzeres i mates havien fet es seu cau.

Així una figuera havia crescut davant ses escales i un des pocs finestrans que encara quedaven batia amb monòtona estridència degut a sa tramuntana. Es sol ja no tenia quasi força i un gris depriment s'havia apoderat de tot s'edifici, tot eren runes i desordre, només es pou de damunt s'arjup

mantenia restes d'un blanc emblancat; hi vaig guaitar i dins sa foscor vaig poder veure que encara tenia aigo.

Se me va ocórrer tirar-hi una pedra, una gran renou resonà per tot es pati, multiplicant-se infinitament dins es meu cap, unes rates pinyades van sortir desesperades de dins s'arjup. Una sensació de pànic s'apoderà de mi, vaig córrer sense atrevir-me a mirar darrera, m'imaginava perseguit d'un exèrcit de rates pinyades ansioses de sang d'al·lot.

Amb tot açò vaig arribar a sa banda de darrera, a on mon pare seguia tranquil·lament taiant canyes i un senyor amb es calçons arromengats feia vorera cercant corns i qualche escopinya. Açò va fer que em serenés i vaig poder assistir a un des fets que més m'han impressionat a sa meva vida. Dins d'un cel vermeiós, anunci d'un demà ventós, es sol es posava allà a l'horitzó, per darrera sa muntanya del Toro..."

Nando PONS VIDAL

Colorete
MODA INFANTIL Y JUVENIL

14 Febrero
SAN VALENTIN

Un regalo informal.

LA TIENDA JOVEN PENSADA PARA TI
C/. Deyá, 8 - Tel. 36 00 58 - MAHON